

den største Vægt, at jeg udmærket godt forstaaer og i høj Grad sympatiserer med adskillige af de Mænds Følelser, som holde paa Frue Kirke i den nuværende Skikkelse. Jeg forstaaer, at naar en Mand som Stiftsprovst Paulli, hvis Gerning har været knyttet til denne Kirke i mange Aar, fra Barnsben har vænnet sig til at se paa denne Kirke, som den er, vil det skære ham i Hjertet at se en hvilken som helst Forandring ved den, for øvrigt ligeegyldigt om den er til det bedre eller ikke. Jeg kan overhovedet saa udmærket godt forstaa, at man siger til sig selv: Der er dog endnu dér ved Frue Kirkeplads, saaledes som den ligger med Universitetet og Bispegaarden, noget af det gode gamle København, noget af det, der forekommer os saa kønt og hyggeligt, og det ville vi gerne have fredet om. Ja, det forstaaer jeg meget godt. Det hører til det gamle København, som var vor litterære Guldalders By, som var Heibergs, H. C. Andersens og Søren Kierkegaards By. Men skulde man i Virkeligheden bevare eller genfremstille denne By, ak, saa hører der jo saa uendeligt meget mere til, som nu er forsvundet en Gang for alle. Voldene først og fremmest hørte til dette København, Grønningen og den gamle Langelinie med sin ejendommelige gamle Karakter; og lad mig nævne selv Marmorkirken, saaledes som den den Gang henlaa som Ruin. Efter den Betragtning, som gøres gældende af Spirmodstanderne, maa det næsten have været en Forbrydelse, at man har genopført Marmorkirken; thi der er jo ingen Tvivl om, at Ruinen var langt kønnere og i hvert Fald i Datidens Københavneres Øjne overordentlig stilfuld. Nuvel, jeg forstaaer de Følelser, som give sig til Kende i saadanne Betragtninger; men det forekommer mig, at nu er alt dette forlængst ødelagt, og det er umuligt at tro, at man kan fastholde noget af den Duft og Stemning, af den idylliske Stemning, der laa over det gamle København, ved nu at bevare Frue Kirke i dens nuværende Skikkelse. Thi det er dog saaledes, at Byen nu fuldstændig har skiftet Fysiognomi; vi have nu elektriske Sporvogne, der larme og ringle; denne By, som tidligere havde de gamle hyggelige Kroge, har nu de langt-løbende Linier i sit Fysiognomi, og netop i disse langt-løbende Linier i Byens Fysiognomi vil det nye Spir komme til at passe paa en ejendommelig Maade. Det vil netop komme til — ja jeg holder nu ikke af at bruge det Udtryk — at staa godt i Byens Silhouet; thi hvad vil det sige? Det er oprindelig Navnet paa en fransk Minister,

Silhouette, og det anvendes om Skyggefigurer; men det er, som det meget rigtigt blev nævnt af det ærede Medlem fra Odense (H. L. Møller), det landskabelige Indtryk, det kommer an paa her, naar Taarnet pludselig dukker op. I den Henseende maa man stadig huske paa, at naar man mener, at Taarnet bliver for stort, saa det trykker Bygningen o. s. v., er det næsten umuligt at komme til at se dette Taarn saaledes, at man kan komme til at ærgre sig over, hvorledes det skulde trykke Bygningen; men det er sikkert, at overalt, hvor man gaar i København, overalt, hvor man skal have det landskabelige æstetiske Helhedsindtryk af København som de lange Liniers By, vil dette Spir efter min Mening komme til at virke paa en ejendommelig og herlig Maade.

Nu er det imidlertid saaledes, at en vis Storslaaethed i et hvilket som helst Forhold irriterer altid os Danske. Det kunne vi i Grunden ikke lide. I gamle Dage var det en Hæder for Høvdingen at være gavmild; det var det, han først og fremmest pristest for. Det synes at være en taabelig Dyd i vore Dage; og man tør jo ikke nægte, og ingen har forsøgt at nægte, at der er en vis Storslaaethed over denne Gave. Nuvel, hvorledes kan man affærdige den Slags Betragtninger: Der var noget andet, jeg hellere vilde have gjort, jeg vilde hellere have — var det Hesten paa Kongens Nytorv eller Panoptikonbygningen eller et Pissoir, som man vilde have fjernet hist? Det er slet ikke det, der er Spørgsmaal om; man kan ikke lægge Beslag paa Manden i saa Henseende, det er et Spørgsmaal, som han bestemmer; jeg har endnu aldrig hørt, at man ikke selv bestemmer over sine Gaver. Nej, der er her kun et For eller et Mod, og jeg vil give det Haab Udtryk, at hvis Rigsdagen ikke bevilger Pengene til Spirets Vedligeholdelse, at man saa paa anden Maade vil finde en Form, hvori den danske Rigsdag eller i hvert Fald det danske Folketing giver sin Tilslutning til denne Sag. Jeg synes, at der er noget besynderligt i, at man fra Spirets Modstanderes Side snart siger: Det er en Landsdag, det er ikke noget, man kan afgøre herinde i København, hvorvidt der bør rejses, som det hedder, et Taarn paa Landets største Kirke, og saa i næste Øjeblik siger: Det er i Virkeligheden et Anliggende, som Frue Sogn skal stemme om. Nej, saa er det dog vel til syvende og sidst den første af de to Betragtninger, som er den rigtige, og i den Henseende tror jeg, at man skal nøjes